

Zlatni Dukati - Andrija Cordas

Uvod: F#m C# D A Hm C# F#m

F#m C# D A
Andrija Cordas, siroce iz drugog rata,
Hm C# F#m C#
omalen covjek, vedrih ociju,
F#m C#
copori svinja, vatrica tinja,
D A
Savske bare i dubina,
Hm C# F#m
velikog neba slavonskog,
F#m Hm E
im'o dva psa, dva druga,
A D
to nije bilo gazda i sluga,
Hm C# F#m
to je bilo prijateljstvo iskreno.
Pricaju ljudi mlad je bio,
lijepu je Slavu zavolio,
a nju je bolest, rano uzela,
k'o vuk samotnjak tugu je krio,
nije po birtija plak'o i pio,
samo on zna kako nasao je mir,
kad bi ga pitali sto zivi tako,
zasto ne stekne imanja,
a on bi rek'o,
pa nek se bogati 'ko o tom sanja.

PRIPJEV

E A E
Jer nije sretan k'o puno ima,
D A
sretan je onaj tko malo treba,
E D A
ne da se sreca zlatom kupiti,
E A E
sva blaga svijeta nista ne vrijede,
D A

jadan je onaj kog' vrag zavede,

Hm C# D

pa cijeli zivot samo dukate na hrpu sprema,

D C#

djaba mu svega,

F#m C# F#m

kad u dusi mira nema.

Sanjivom plavom seoskom zorom,
svirala frula sirokim sorom,
njegova pjesma je sokak budila,
i sve su gazde bas njega htjele,
kod njeg' su svinje bolje jele,
tko zna zasto, mozda i njima dobrote fali,
a znao je reci, marva je marva,
u trnju jede, u blatu spava,
ali se nikada ne uprlja k'o covjek.
Bio je Andra na svoju ruku,
po selu pricali mimo svijeta,
ljudi k'o ljudi, ljudima uvijek nesto smeta,
a samo je zivio kako je htio,
i s ono malo sretan bio,
na racun tuge, na racun sreće sale zbij'o,
zivot je cesta pa biraj gdje ces,
al' zalud grabis i zalud stjeces,
kad tamo gore nista od toga ponijet' neces.

PRIPJEV

Bjezale godine, uvijek je tako,
pa i on stario polako,
i sve se rjedje cula frula u jutro rano,
i prodje dobro, prodje i lose,
stari sokaci nestadose,
i dodje, neko vrijeme njemu strano,
nestalo marve, nestalo gazda,
nestalo suma i salasa,
nestalo s njima i posljednjeg Cordasa.
Umro je Andra onako tiho,
kako i umru takvi ljudi,
bez puno suza i tuznih stihova,
svecenik rece tek dvije, tri rijeci,
pokoj mu dusi, a bio je veci,
nego bi covjek rekao na izgled,
samo je Sava na tren stala,

samo je vrbak spustio grane,
ljudi se kunu da su psi plakali.

PRIPJEV